

K

Nr. 1 mars 1991

IKKERTEN

FORSIDEBILDET

Lund sanitetsforening på utflukt til Lundasetra sommeren 1924, laget var ennå ikke stiftet men var i en fem-års periode underlagt Kolvereid sanitetsforening. 1. rekke fra v.: Ragna Guntvedt, Sigrid Oddvik, Brynhild Lund og Fridhild Haranes. 2. rekke fra v.: Nanna Guntvedt, Jorunn Grøtting, Grete Johnsson, Teodora Smines og Olga Halsen. 3. rekke fra v.: Nora Lund, Heimlaug Lund, Bergitte Smines og Anna Lund. Utlånt av Marianne Letvik

SKOLEVEIEN FRA ØRNVIKA TIL LUND

Fortalt av Ellen Ørnvik Strand til Paul Tjønnøy.

Ellen Strand, f. 10/1-1919, er datter av Johanna og (Johan) Angel Ørnvik fra Ørnviika på Liabogen. Hun ble gift med Ansgar Strand fra Sømna og har bodd på Helgeland i over førti år, de siste tolv år som enke. (Red. anm.)

Skoleveien, den delvis uframkomelige - én kilometer med ur og fjell, fall og skliing over svaberg og steiner - såre knær og revne fingerer.

Ingen langbukse til vern for ben og lår, en flagrende kjole eller et skjørt som flagret hit og dit i nordvest kuling og snøbygger. Eller uvær fra sør med plaskregn, mange ganger våt til skinnet. Regntøy var ikke på tale. En vedovn inne i skolestua måtte ta seg av det våte tøyet til skoledagens slutt. Da var det så noenlunde "påtakan" igjen.

I de sene høst og vintermånedene måtte vi starte hjemmefra mens det enda var mørkt. Når jeg sier vi, så var det min eldre bror Arne jeg tenker på - men vi fikk aldri gå sammen - vi hadde ikke samme skoledagene.

Den ene kilometeren som er nemt, var strekningen Ørnviika - Haraneset, men det var enda tre kilometer igjen til skolen på Lund. Der var det grusvei, men så "døli" utmark og tett skog. Det var der mørkeredselen satte inn. Trolske skygger som liknet både dette og hint. Uhyrer som strakte ut sine lange armer for å gripe fatt i skjørteflak, armer og bein. Jeg kunne mange ganger ha lydt til å sette i et redselshyl - det våget en slettes ikke, da hørte jo trollene hvor en var. I redselens gru og skrekke hendte det vel at det falt noen blanke tårer.

Det var liksom en indre beskjed: Gå, gå for livet - spring - fortære enn fort. Her gjelder det kanskje både liv og lemmer.

Det var på en måte tryggere i måneskinn, men til gjengjeld ble skyggene enda mere trolsk. Og så så jeg så mange rare spor i snøen. Hare- og revespor var velkjente, men stundom dukket det opp noen kjempespor. Kanskje var det en bjørn i nærheten, en gaupe, ja, en elg. Hva kunne vel en sjua ring skille fra

Johanna Bergitte Mikalsdtr. Ørnvik, f. Sørvik 3/7-1885, d. 10/11-1979. Hun var Ellens mor. Bildet er tatt av Hartwig Skage og er utlånt av Embjørg Bogen.

tidens harde krav som var utslagsgivende, en måtte innrette seg etter det "første bud" - mat, mat. Det var den harde tids form for oppdragelse, uten at foreldrene mente å påføre barna noe ondt. Det skulle også være god trenings for den voksne alder som stundet til, og vi skulle ut i et hardt arbeidsliv. Skjønt, jeg var vel en av de heldige som kom inn i sykepleien som lærling på Dahl i Trondheim, en måtte prøve meg på noe hardslig før jeg kom dit.

I ti-ellveårsalderen ble det en liten forbedring med skoleveien. Jeg fikk bo på et "internat" i Haraneset hos noen fastboende et semester - det siste før jul, 14 dager og ett etter nyttår - den svarteste tiden. Huset var vel ikke med det mest velholdte, men jeg hadde så visst ingen fare der - trivelige folk å bo hos. Bare én kilometer skilte meg fra hjem - bror, mor og far. Det ble sendt mangt et lengselsfullt blikk hjemover til Ørnvika.

hverandre av dyrespor - i alle fall når det var redselen som rådde grunnen.

Veien ble, uten at jeg vet sikert, visstnok av det offentlige takstert til fem kilometer. Da fikk mor og far en slags kompensasjon, med et lite tilskudd for den lange skoleveien. Nå var det vel slik at det var beregnet på skolebarnet, men som vår generasjon vet, så ble det til mat for husstanden. Om ikke kommunen tok det tilbake på eventuelle skatterestanser. Det hendte vel det med, vil en tro. Jeg synes å minnes å høre snakk om det.

De kunne da ha brukt båtskyss forbi den "Trollstigen" til Haraneset, i alle fall i maksvær. Hørte ikke snakk om det. "Dåkk ha fått føtn te å gå på", det var parolen. Dette ikke for å snakke nedsettende om mor og far - så langt derfra, til det var vi alt for glade i dem. Det var

Jeg måtte på "nåva" å kikke, selv i svartmørke. Kanskje var det øyne på andre siden av bukten som var på "nåva" i samme ørend. Hjem, kjære hjem, var vel det som tankene turnet mest med. Det ble nemnt påkledning; inn i det bildet må jeg vel også ta "forhyran" (skoene). Det var plugget, tykke lærsko, som etter hvert begynte å ta inn vann. Når føret var bløtt, var jeg dyvat på beina når jeg kom inn i skolestua. Kunne ikke godt ta av skoene heller, og slett ikke strømpene, hva ville både gutter og lærer ha sagt da, tro. Men lærer Øystein Nordsjø så tilstanden og sendte en søknad gjennom skolestyret om nye sko til meg. Du, så glad jeg ble den dagen læreren kunne fortelle meg om de nye skoene jeg skulle få. Tenk, bekksørnstøvler, nå skulle jeg slippe å være misunnelig på de som hadde noe så fint.

Jeg må, og kan ikke, glemme den svære mannen, Ole Haranes, som kom meg i møte i mørke kvelder for å ledsage meg trygt til stua vi var innkvartert i. Han var så ubegripelig snill mot meg, den mannen.

Fattigdommen var vel fast gjest i de fleste hjem den gang. Hadde den først fått en fot innenfor dørstokken, så var den som oftest kommet for å bli. En kan i

ettertid spørre hvordan folk overlevde. "Ræven levvi, hainn å", sa de gamle.

Hadde nesten glemt den verste skrekken med skoleveien. Ja, da kan dere vel spørre om det ikke var mørket det da. Jo da, men inne i det svarte var det noen skapninger som skapte rystelser i mitt indre, det var lauhestene i utmarka. Var det noe som virkelig satte skrekk i meg, så var det en laus hest. Jeg hadde aldrig hatt noen befatning med den slags dyr, så jeg kjente ikke deres adferd. Jeg hadde sett at de hadde sparket

(Erik) Arne Ørnvik, f. 8/11-1913, d. 21/1-1984. Han var Ellens bror. Bildet er tatt i forbindelse med konfirmasjonen i 1929. Utlånt av Embjørg Bogen.

til hverandre med bakføttene og regnet med at det ville de gjøre om et barn skulle komme dem for nært. Om jeg hørte et vrinsk eller at de gnog kortvokst gress på vollen, var det bare å ta benene fatt og komme seg fortest mulig på avstand - det var som å trenere på hundremeteren.

Og dette måtte jeg plages med kvar bidige kveld utover høstparten. Snakk om psykisk tortur. Du så glad jeg ble når jeg hørte Ole's subbing av tunge lærstøvler i grusen. Her kom berginga. Det var nå helst i stormfulle mørke kvelder han

kom da. Et parti av veien var temmelig nær havet. Det var der han fryktet for at knape uværskullinger kunne kaste "møfrøset" på havet. Jeg minnes ham med stor takknemlighet.

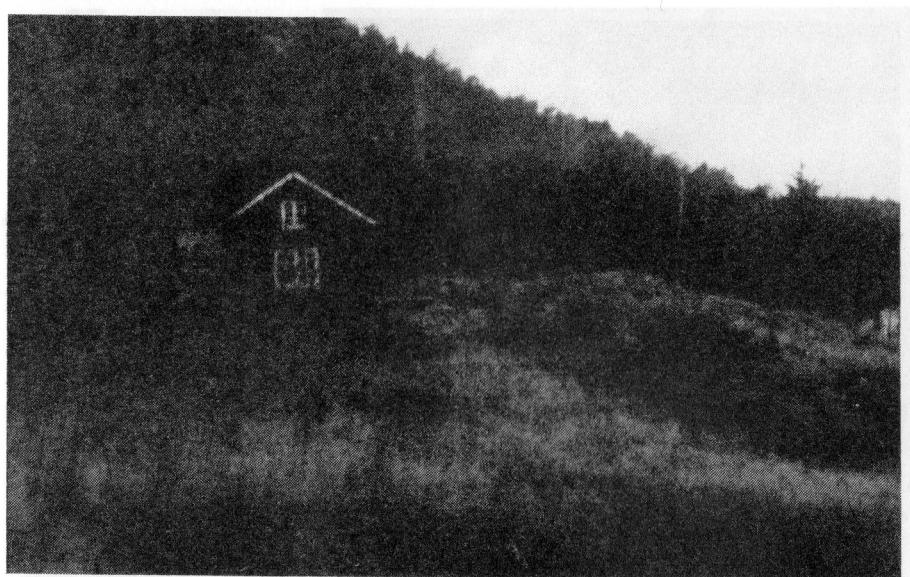
Så kan en vel etter en gang spørre: Hvorfor i all verden fulgte ikke mor eller far deg på skolevegen, eller kom deg i møte på heimturen? Det kan så men være flere enn ett svar på det. For det første var de fullt opptatt med sine huslige gjøremål. Far med betting og bøting av garn til vinterfisket. Det var bruket som skulle bringe til lands det en skulle stikke i munnen og et klesplagg i ny og ne. I den tiden var det ikke å gå i butikken å få gryteferdig middag, alt måtte begynne med råstoffet. Mor kunne få en usløyd torsk eller sei slengt på kjøkkenbenken - her har du middagen, mor! Alt sånt krevde sin tid - og for ikke å snakke om karder og rokken som duret seint og tidlig. Vegstolene

**Ellen Ørnvik som konfirmant i 1934.
Bildet er utlånt av Embjørg Bogen.**

var plassert midt på stuegulvet, veves skulle det til både ytter og inner. Først opp og sist i seng var en husmors hverdag.

For det andre så var livet så pass hardt, at det ble en selvfølge - om det ikke var skjødesløshet, å si av mor: "Du e stor nokk no te å gå trappan ålein. Du får vel prøv dæ på hardar tørn i live einn skolvein." "Ein må krøkes i ti, som krok ska

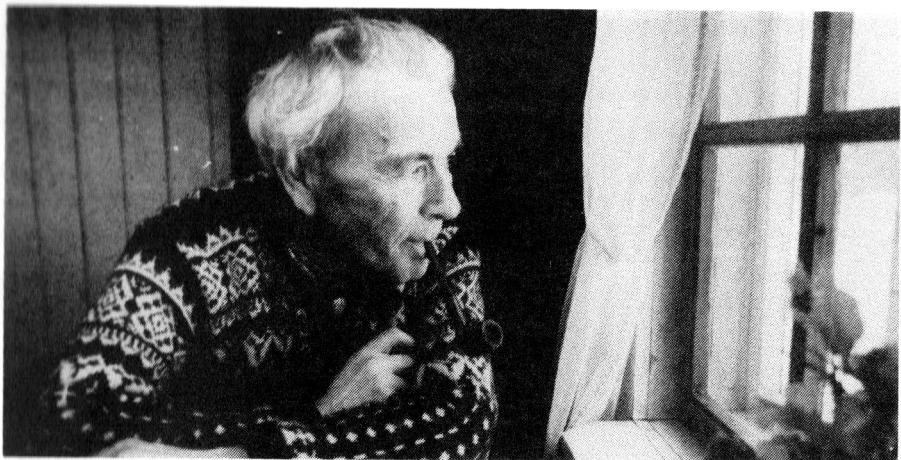

Stua i Ørnviika sett fra øst. Foto: Arthur Letvik, som også har lånt oss bildet.

bi."

Når husken svekkes er det fort gjort at noe kan bli uteglemt, slik som det har skjedd her. Faktum er at min skolevei startet opp i Oddvika - derfra var det ingen mulighet for å gå - som dere vet, bratte fjellet. Så de to årene derfra, før vi flyttet til Ørnviika, var det båtskyss. Og den skyssen bød ikke bare på godværsdager. På skolen måtte vi så å si uansett, jeg og Arne og andre barn. En toromsbåt med så mange barn var både risikofyllt og ansvarsfullt. Hardbarkede karer, disse havets menn. Mor gikk heller ikke av veien for en rotur om mennene skulle ut å sette eller trekke bruk.

I de to årene jeg gikk på skole og bodde i Oddvika, var vi inkvartert på Lund. Fjorten dager skole og likt fri. Om været tillot det, var vi hjemme hver helg - du så glad vi var for å komme hjem til gammelstua i vika mellom knausene. Der mellom bergen var ikke verden så stor, men for oss var det mer enn stort nok. Der var det godt å leke i solfallstimen når skyggene ble trolske oppe i heia. Da var det fluksens inn til mors eller fars fang for å lytte til eventyr i alle variasjoner - skremmende mange av de, men du så spennende. Kan hende der avstedkom noe mørkeredsel. Men vi var i den alderen at vi lot det spennende få husere fritt, vi tok så visst ikke noen skade av det. Nå til dags er det ikke nok å bare "høre" på eventyr, barna må da "få se" - se all den forvrengning til troll av både

Arne Ørnvik ved stuevinduet sitt i Ørnviika engang på slutten av 1983.
Foto: Ytringen

Fra Ørnviika (på berget nedenfor stua) fotografert av lærer Øystein Nordsjø. Hver vår var "storskolen" rundt på skogplanting. De fikk mat hos grunneieren, da plantingen var gratis. Våren 1932 foregikk plantingen i Finnheimen og bildet er tatt etter dagens strev, da de var i Ørnviika og spiste. Første rekke fra v.: Ellebjørg Halsen, Jorid Smnes, Johanna Ørnvik, Ellen Ørnvik og Angel Ørnvik. Andre rekke fra v.: Gotfred Johnson, Arvid Halsen, Inge Grøtting, Marie Oddvik og Bmbjørg Oddvik. Bakerste rekke fra v.: Ivar Hågen Storø, Arne Ørnvik, Torbjørn Lund, Brynjar Grøtting, Jenny Lund og Malfrid Oddvik. Birger Normann var også med på plantingen, men er ikke med på bildet. Utlånt av Jorid Grøtting.

mennesker og dyr. Har ikke det en nedbrytende effekt på et barnesinn? Å ja, dette var nå ikke skoleveien da, et aldri så lite sidesprang, noen refleksjoner til ettertanke.

Fra Johanna og Angels sølvbryllup i Ørvika i 1937. Bak Angel og Johanna, står fra v.: Oluf Haranes, Arne Ørvik, Malfrid Oddvik, Olga Halsen, Ellen Ørvik og Johan Halsen. Bildet er utlånt av Malfrid Lund.

Når jeg var kommet unna "prestehanda" så var ikke virkelighetens verden langt unna, en måtte ta til med å forsørge seg selv. Ut av reiret når vingene bar, det var vel parolen i de fleste hjem på de små plassene innetter fjorden.

Etter at jeg ble alene når mannen var borte, meldte minnenes tid seg for fullt. Det har blitt mang en reprise i årenes løp - som kan vekke både sorg og glede - mest av det første.

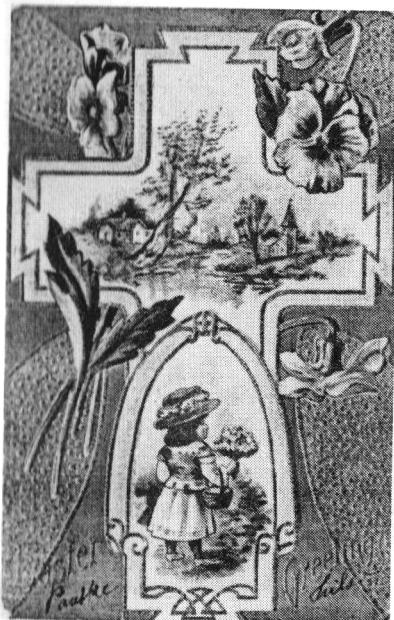
En ting er jeg takksom for - Gud har forunt meg en bra helse til denne dag. Da ser jeg bort fra noen skader med knall og fall, som har hemmet en del.

Ja, dette var noen glimt fra et barneliv og vandring i minnenes skolevei, Oddvik, Ørvik, Lund.

PÅSKEHILSEN FRA 1912

Fra Randi Lund Storø har vi fått lånt et postkort fra 1912. Kortet er adressert til Tea Lund, og er sendt fra niesen Bolette i U.S.A. Thea Bergitte Torgersdtr. f.

1844, hadde to nieser i U.S.A. ved navn Bolette. Den ene var Boletta Margrethe Alexandersdtr. Geisnes, f. 1858 og den andre Bolette Margrethe Petersdtr. Lund, f. 1876. Den som sendte denne påskehilsenen var sannsynligvis Bolette Petersdtr.

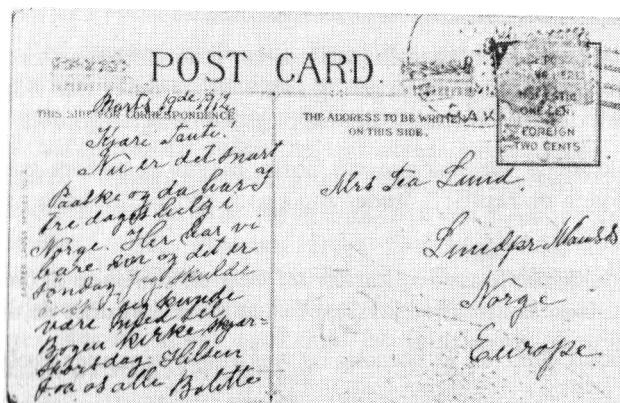
Postkortets tekst:

Mrs. Tea Lund, Lund pr. Namsos,
Norge, Europe.

Marts 19de 1912.

Kjære Tante ! Nu er det snart
Paaske og da har I tre dagers helg i
Norge. Her har vi bare en og det er
søndag. Jeg skulde ønske jeg kunde
være med til Bogen kirke skjærtors-
dag. Hilsen fra os alle.

Bolette.

HANS ODDVIK, 70 ÅR 28. APRIL 1945

Av Jon Smnes har vi fått lånt en del av Namdal misjonsblad fra 1945, det går ikke fram hvilket nr. det er. Emissær Sverre Birkeland har i dette bladet skrevet en artikkel om Hans Jensen Oddvik og Alf Oddvik har skrevet noen vers til sin far på hans 70-årsdag. Vi gjengir artikkelen og versene ordrett fra dette misjonsbladet:

Hans Oddvik, Lund i Kolvereid fyller 70 år den 28. april. Oddvik vil for mange være kjent fra våre kretsmøter og sommerskoler. Oddvik og frue har med stor interesse fulgt med i indremisjonens arbeid og gleder seg alltid til å komme sammen med venner fra hele Namdalen.

Oddvik er en av de som man lærer å bli glad i. Venlig og bramfri i all sin ferd. På sjøen er han kjent. I Lofotfisket har han deltatt, på Vesteråls havet og i mange år i Gjeslingan. Han var også en av dem som var med under den store gjeslingulykken, men som ved Guds nåde ble berget fra den.

I 1900 kom han til Juvika i Kolvereid hvor han nu har sin gård. Her dyrket han ni mål. Mange er de predikanter som i årenes løp har vært i Juvika. Det er alltid koselig å komme dit.

Ved siden av dette har nok det kristelige arbeid opptatt Oddvik meget. I kretsstyret har han vært medlem, medhjelper i Bogen kapell og i mange år medlem av menighetsrådet.

Vi ønsker denne trauste fisker, gårdbruker og Herrens tjener Guds signing over de år han ennu har igjen. Vi takker deg for trofast arbeid i vår indremisjon, og håper at vi ennu i mange år må få se deg og din hustru på våre stevner.

En av hans sønner har i noen vers æret sin far ved syttiårsjubileet. I disse vers får vi et førstehåndsinntrykk av hvordan han også som far gjorde alt for å lede sine til Gud.

Sv. B.

Versene er skrevet av hans sønn Alf:

Tileigna min far på hans sytti-årsdag 28/4-45.

Du kjære far!

Mel.: Kor mykje stort.

Du kjære far som bar meg fram med slit i mange år,
og gav di kraft og manndomsmot i ofte tronge kår.

Du sparte aldri ryggen din i slit med jord og stein,
og arma di var ofte vond, med fingra krøkt av mein!

Du streva for oss fire små på hav so mang ei natt,
i storm og sjø du tok din kamp, tilarma veikna matt.

Men titt når sola vermde mildt, i auga kom der glo,
du gløynde strev og mas og slit, din kjærleik var so stor!

Den lut av Noreg som vart din, den heim du gav oss god,
ein hage utav røys og stein bygd av di kjærleiks glo.

Og sjølv omarma veikna av, og ryggen verka vilt.

Du streva for å gi oss mat, om endå du leid ilt!

Men ikkje berre mat du gav, som styrke gav vår leik,
men synte oss ei heilag leid, som sjela vår gav kveik.

So titt du bar meg fram for Gud på kne for Kristi kross,
som styrke gav når stormar braut, og livet gjekk på tross.

Kva takk du fekk for alt ditt strev, det hugsa ikkje eg.

Eg ofte gjorde mot ditt ord, du likvel for meg bed.

Du aldri trøytna i di bøn, ditt sinn er mildt og mjukt,
men eingong vil din truskap nå, til truna fram for Gud!

So takk da far min for ditt strev og for din kjærleiks eld,
og takk for alle bøner som er sendt til himmelkvelv.

Og gjev at alle dine år som du får leva fram,
må signas so at ein gong du får kvild i hinmmelhamn!

TIDLIGERE UTGIVELSER

Av Harald Grøtting

En del av abonnementene, i hovedsak de nye, vil gjerne kjøpe eldre utgaver av KIKKEREN. Vi er utsolgt for nr. 1/86 og nr. 1 og 2/87, altså de tre første utgavene. Disse vil ikke kunne skaffes mer, eneste muligheten er da å kjøpe fra andre abonnenter dersom noen vil selge. Hvis grønneleget kjøper kopimaskin, kan det muligens lages kopier av de utgavene som er utsolgt. Dette avhenger av billedkvaliteten på kopiene. Hvis dette lar seg gjøre kan man kanskje trykke omslagssidene i samme farger som originalene. Dersom kostnadene med dette ikke blir alt for store og at mange nok er interessert i å kjøpe disse utgavene, kan dette være en mulighet.

Både samlekassettene og de utgaver av KIKKEREN vi har på lager koster kr. 15,- pr. stk. + porto. Hvis noen er interessert i eldre utgaver eller samlekassett kan de ta kontakt med undertegnede, tlf. 98963.

Startkonto med 9,0 % rente!

Din konto i Sparbanken Midt-Norge og

din nøkkel til god økonomi!

SPAREBANKEN
MIDT-NORGE

Avd. Kolvereid
Telefon 077-95 555
Telefax 077-95 888
Dagl.leder: Joar Olav Grøtting
Adresse: Moenbygget, Boks 111
7971 KOLVEREID

Avd. Namsos
Telefon 077-71230
Dagl.leder: Stein Landsem
Adresse: Boks 303
7801 NAMSOS

MULTIDATA AS

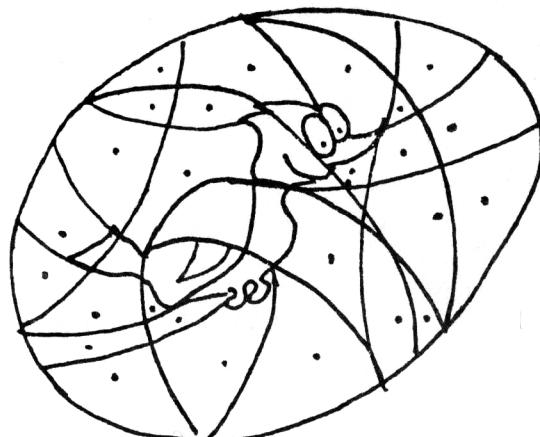
DIN LOKALE DATA-FORHANDLER

EDB-maskiner, programvare, tekstbehandling,
regnskap/fakturering, økonomisk bistand m.m.
VELKOMMEN TIL OSS!

Joar Grøtting

Stein Landsem

BARNE SIDER.

VITSER

- Per, hva skjedde i Jerusalem i påska?
- Vet ikke, jeg var på fjellet sammen med mor og far.

VERRE ENN SOM SÅ

- Fisken ser dårlig ut i dag, sier kunden.
- Å, det er nok verre enn som så frue, svarer fiskehandleren.

Den er død.

Fargelegg alle feltene uten prikker. Ser du hva som er i egget?

Hvor gammel er mannen du ser? Legg sammen alle tallene.

Vil du vite svaret kan du slå opp i postadresseboka på Føresvik. De to første sifrene i postnummeret til Føresvik er lik alderen på mannen.

L A G N O E G O D T T I L P Å S K E

PÅSKEBRØD

1 pk. tørrgjær

Øyne til fuglene:

1/2 l lunkent vann

Hel sort pepper eller

Saft av 1 appelsin

korinter.

100 g myk margarin

4 dl fin sammalt hvete

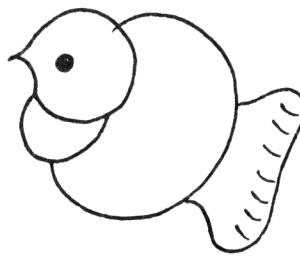
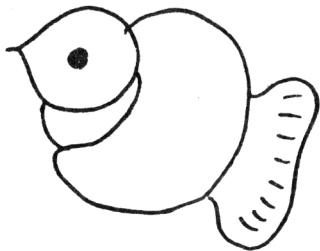
Til pensling: egg

12 dl hvetemel

Steking: 225 grader i 12-15 min.

Slik gjør du:

Bland sammen nesten alt melet, men hold tilbake litt til utbakingen. Smuldre smøret i. Tilsett tørrgjær og salt. Press saften av en appelsin. Bland saften i vannet og slå blandingen opp i det tørre. Arbeid dette godt sammen. La deigen stå og heve til den er omrent dobbelt så stor. Trill deigen ut på melet bord. Lag fingertykke pølser. Lag en knute på midten. Trekk ene enden opp, form et nebb og sett i pepperkorn eller korinter til øyne. Lag stjert med en gaffel. La fuglene etterheves. Pensle med egg før steking.

EN ALDERSTEGEN HÆDERSKAR

I Namdals Arbeiderblad fra onsdag 31. oktober 1923, som vi har lånt av Ingebjørg Lund, fant vi en artikkel om Ole Johansen Lundaunet. Ole Johansen overtok Lundaunet (østre) etter sin svigerfar Hans Olsen i 1856. Han ble født 5/2-1829, den 16/5-1854 ble han gift med Ovidia Bergitte Hansdtr. og han døde 10/1-1925. (Kilde: Nærøy bygdebok, bind II, av Gunnar Lund).

Artikkelen fra Namdals Arbeiderblad er gjengitt i sin helhet:

Her ser bladets læsere billedet av en gammel Kolvereidbyg, vistnok en av de ældste i hele sognet idet han den 5. februar iaar fylde 94 aar. Gamlingen heter Ole Johansen og bor paa gaarden Lundaunet i Kolvereid.

En av hans naboer, vor staute partifælle Hartvik Storø, fortæller om den gamle: Ole Johansen er født paa en plads under gaarden Sminæs ved Salsvandet. Da han blev voksen blev han gift med datteren til en av gaardmændene i Lundaunet og har siden boet der. Nu i det sidste bor han hos sin son som nu driver gaarden.

Ole har hele sit liv været velsignet med en god helse og man kan endnu se den alderstegne hædersmand delta i onnearbeidet, likesom man dagstøt kan se ham i vedskottet hvor han hugger brændsel saa det fyker efter.

Det er opkvikkende at prate med gamlingen om tidligere tider og forholdene slik som de var dengang han var ung. Han har en næsten fænomenal hukommelse om den end er noget slovere paa det sidste og kan huske alle ting til enkeltheter. Sit gode lune og de for Ole Johansen særegne, kvikke vendinger, har han bevaret til det sidste.

Gamle Ole har været en arbeidskar av første rang og særlig da paa sjøen. Sjøen har han drevet fra sin tidligste ungdom og naar det gjaldt Lofot eller Gjæslingfisket eller etter silden, var han altid en av de første, ja liketil i sommer, i sit 94 aar, var han paa sjøen efter kokfisk.

Ole har nu i 20 aar været enkemand og sønnekonen har stelt for ham sammen med sine egne. Han har det saaledes bra paa sine gamle dage. Det fortjener han ogsaa, han er en sjeldent gamling og naar han enganggaard bort vil det nok bli mange av de som da kommer til at overlive ham som vil maatte sakne denne staute gamling og gode nabo.

Heldigvis er der dog, med hans kraftige konstitution, al god utsigt til at han faar være iblandt os i mange aar endnu og vi vil ønske den gamle alt godt i den tid han endnu har igjen at leve.

Ole Johansen Lundaunet, fotografert i 1923. Bildet er utlånt av Arne Grongstad.

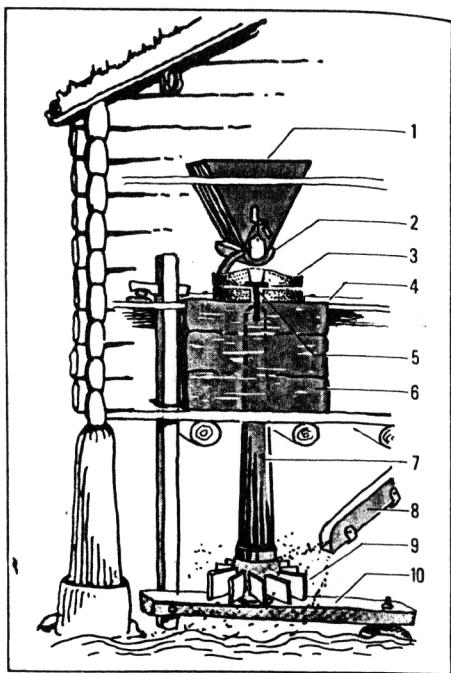
SMINESKVERNA

Av Jon Smines

I KIKKERTEN nr. 4, desember 1987, har Trygve Lund en opplysende artikkel om kverner og kverndrift i grenda i gammel tid.

Om en av kvernene; den som lå ved Kvernbekken ved Sørfjorden i Fjærangen, finnes følgende opptegnelser:

Namdal Skifteprotokoll 1793-1796:

KVERNALL. 1) Kvernteinen. 2) Svinet (bunnen av kvernteinen). 3) Ovenpåsteinen. 4) Kvernbenken. 5) Spennvølen eller spelevolen (en jernstein felt inn i ovenpåsteinen). 6) Melkista. 7) Kvernkalen. 8) Sloket (den nederste, smale delen av kvernrenna, som leder vannet inn til kverna). 9) Kallfjærene (skovler). 10) Grunnstokken.

© KF/D. Pettit

Illustrasjonen er hentet fra Aschehoug og Gyldendal Store Norske Leksikon bind 7.

"Skifte paa Gaarden Sminesset i Løfsnes Fierding efter afgangen Gaardmand Ole Nielssen, Mandagen den 10 de December 1792.

Pkt. 14. Har Stervboe Enken (Ingeborg Ingebrigtsdatter) med Laugværge under Boets Registrering tilkiendegivet, at den afdøde i sit levende Liive har foræret hende de 2 Fos Qvernesteene med tilhørende Reedskab samt Huus og Træebord, som ved Registreringen er ført Boet til Indtægt og vurderet for 7 rd hvorfor hun haaber at nyde Skifte Rettens Biifald, og at samme maa blive hende forlods af Boet udlagt.

Imod denne Stervboe Enkens Begjæring, grundet paa hendes salig Mands Villie, har hverken de umyndiges Tilsynsværge eller nogen anden af Boets Vedkommende gjort nogen Indsigelse eller havt noget at erindre, hvorfor Skifteforvalteren ikke heller ville afslaae hendes Begjæring, men samtykkede i, at ovenmeldte 2 Fos Qvernesteene med Inventarium, taxeret tilsammen for 7 rd, maa blive Stervboe Enken forlods af

Boet overgivet; Thi skal Beløbet af bemeldte Qvernesteene med 7 rd nærmere blive erindret, med at fradrage samme Boets Indtægt; og som Stervboe Enken tilhørende blive udenfor videre Skifte og Deeling."

Sannelig, her levnes ingen tvil om eiendomsretten, og at den er riktig bekommet!

Som Trygve sier, ble denne kverna tatt av ei stormflo, og steinene ligger et sted på botnet av Sørfjorden.

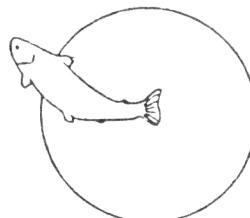
Men minnet må ha vært levende lenge, for i utskiftningsforretningen på Smøres 1896, finner vi følgende:

"Ligeledes forbeholdes i fællesskab drivkraft i Kværnbekken med fornødne dæmninger, ledninger og byggetomter samt ladepladse."

Hva de mente å anlegge der vites ikke. Kvern var det neppe. Kan det ha vært sag?

En sikker leverandør

av kvalitetssmolt

KVERNVIK
SETTEFISK A/S

7817 Salsnes - Tlf.: (077) 86 333

Øivind Johansen AS

NAMSOS · (077) 72 434 · 73 855

***Byens største
utvalg i CD-plater
og spillere!***

SYKURSET VÅREN 1949

I KIKKERTEN nr. 2 1990 har Halldis Johansen skrevet om oppstartingen av husmorlaget i 1948 og om sykurset i 1949. Hun nevner der en prolog som var kommet på avveie. Av Jorid Grøtting har vi fått lånt denne prologen, som er skrevet av lærerinnen på sykurset, Solveig Lund fra Formofoss. Det er et vers for hver elev, 11 i alt, det 12. verset er skrevet av elevene.

Vårt husmorlag på Lund var jammen grei,
som fikk igang et sykurs i en fei.

Den 21. april kom det fruer og frøkner fra sør og nord
og slo seg ned på Rønningen omkring våre bord.

Første uka fikk vi friske opp med skriving, rekning og tegning,
og det gikk da over all forventning.

Tenk dere om et øyeblikk,
det er jo opptil 30 år siden vi på skolen gikk.

Så skal vi få høre litt på en stasjon,
hva der berettes om enhver elevs prestasjon.
Publikum forstår, her mye gøy det foregår.

1.

Lille fra Jorid sydde søte kjoler mange,
men akk, for Nils ble dagene nokså lange,
fruen var dog aldri bange,
for hun visste at kveldene var hyggelige og lange.

2.

Å sy hekter og spisser synes Hildur er leit,
men å sy skjorter det gikk veldig greit.
Derimot, den grå kjolen ble nokså drøy,
årsaken var hun hadde så meget tøy.

3.

Snipper kan bli ganske tragisk,
når lærerinna ser på dem riktig kritisk,
men stakkars Anna hun fikk enda et mismodig blikk,
da hun hadde stivet Birgers snipp i edikk.

4. og 5.

Av Fridhilder har vi to,
som sammen med oss mang en gang lo.
Og i kaffepausen ble forskjellig behandlet,
deriblant hvordan knapphull blir forandret,
men dette ble sydd i Haranes mens det ute regna og bles.

6.

Fru Martha var sydame fra før,
men hun syntes som seg hør og bør,
at det å lære rissing,
var en veldig viktig ting.

7.

Åse, den nest yngste i laget,
ville også være med å lære faget.
Hun ga oss mange smil,
skjønt hun med sine knapphull og stripa var i tvil.

8.

Gerd, ja det er frua som kan le,
og vår hjerteligste takk skal hun ha for det.

Hun er munter dagen lang,
og syr side, lange kjoler med en latter og litt sang.

9.

Alle gode ting er tre,
det fjerde følger gjerne med,
men barnekjole kan være moro å sy,
det mener også vår kamerat Jenny.

10.

Alfhild driver damekonfeksjon,
og hatten av for hennes prestasjon.
Å sy guttekjær for Alfhild det måtte til,
men risse barnekjole det hun også vil.

11.

Så har vi Halldis, den siste og ellevte,
som for tiden er gressenke.
Men hei, Asbjørn, når du kommer hjem
skal du få mang en god klem.
Tenk, ny skjorte skal du få,
med mange fine knapphull på.

12.

Og lærerinna vår, hun heter Solveig.
Hun bærer ikke navnet sitt forgjeves,
solen lyser og det gjør også hun.
Derfor hatten av for frøken Solveig Lund.

VENTILASJONSBEHOV?

- * Prosjektering
- * Levering og montering av ventilasjons- og varmegjenvinning
- * Utfører alt innen tradisjonelt blikkenslagerarbeid.

H. O. Sandberg A/s

TELEFON 077-72 149 - TELEFAX 077-71 108

Lettvint og sikkert

POSTSPAREBANKEN

banken på
postkontoret

SERVICE-mat

– for dine daglige innkjøp

LUND HANDEL

TELEFON (077) 98 966

DIVERSE DAGLIGVARER — TIPPING
LOTTO — PENGELOTTERIET

Klubbaviser • Medlemsblad • Sirkulærer • Reklametrykk

- Hurtig levering
- Ta kontakt med oss
- Ring (077) 72 322-72 035
– eller be om et besøk

HOJEMGRUPPEN A.S.

HOJEM
gruppen as

Postboks 337 - 7801 Namsos - Tlf. (077) 72 322 - Fax. (077) 71 822

**DETTE BLADET ER SKREVET OG REDIGERT
MED DATAUTSTYR, LEVERT AV**

Karoliussen * Libris

Havnegr. 19, 7800 Namsos, tlf. 72080/72081

CENTRUM BIL A/S
6650 SURNADAL
073-61 966

Tlf. 70086

hans & HENNES
FRISØRSALONG

Innehaver:
Anne Marie Amdal Thorseth

ORD OG UTTRYKK

Noen gamle merker og leveregler:

Når tjeld eller måker samla seg oppåt husa om sommeren, varsla det snarlig regn.

Når det lukter fra fjæra, betyr det råvær i vente.

Et gammelt ord sier at det blir aldri for mye regn før St. Hans.

Når sanden flyt i fjæra, er det tegn på at man får godvær.

Sild og fisk lar seg lettest fange mot nymåne og fullmåne.

Slaktet blir drygest og tyngst i vekta når dyret blir slaktet på voksende måne.

Når hesten ristet seg i greiet, betød det regn.

Slik som været var den 20. juli - Marit Vassaus - slik skulle det bli i 7 uker framover.

Også Jakob Våthatt - den 25. juli - spådde at slik som været var den dagen, slik ville det bli i 7 uker.

Sjusoverdagen - den 27. juli - hadde samme varsel.

Går Hunddagene inn med regn, skal de gå ut med tørke og omvendt.

Når snilen kommer krypende ut på veg eller sti, venter den regn.

Sauen trekker opp på toppene når den venter godvær. Ellers trekker den mot den retningen været vil komme fra ved neste væromslag.

Når det under vestlig, skyet eller grått vær dannet seg "rokkglan" (gulaktig skjær i skydekket), betød det vestavindsrokk.

Det skulle før bjørnen gikk i hi, bli så mye land vind og godvær at den fikk tørket nok mose til vinterhiet.

Når en la riva på bakken med tinnene opp, framkallte en regnvær.

Hvis en katt eller hund åt gras, ventet de regn.

En skal ikke gå barføtt, før en har hørt gauken gale.

B

Porto

TIL

Harald Grøtting

7965 LUND

KIKKERTEN utgis av A/L Lund grendelag

Redaksjon:

Reidunn Smines	Tlf. 98958
Rolf Jensen	Tlf. 98950
Sturla Leirvik	Tlf. 98962
Harald Grøtting	Tlf. 98963

Abonnement 1991 (4 utgaver) kr. 60.-

Annonser: Annonsen kommer med i 4 utgaver og prisene pr. år er: Kr. 350.- for 1/4-s., kr. 600.- for 1/2-s. og kr. 1.000.- for 1/1-s.

Postgirokonto: 0823. 0 57 00 01

Bankgirokonto: 4467. 1 02 14 84

Returadresse: **KIKKERTEN, A/L Lund grendelag, 7965 LUND**